

Tuula Rokka

Ainotar

*"Mieleni minun teke-
nivoni ajattelevi,
lähteäni laulamahan,
saa'ani sanelemahan,
sukuvirttä suoltamahan
lajivirttä laulamahan."*

AJNOTAR

Juula Rokka

*Nautitahan pihapirtin
tanhuvilla*

säkehen tuon sulossa soinnissa:

*"Mieleni minun tekevi,
aivoni ajattelevi,
lähteäni laulamahan,
saa'ani sanelemahan,
sukuvirttä suoltamahan,
lajivirttä laulamahan."*

© 2025 Tuula Rokka

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8413-6

etelin Haapasalo

Varttui tyttö kankahilla
maitohorsmien hohtaessa.
Hentoinen ja hiljainen
sodan melskeessä karussa.

Kumppanina Kauko
poika vuosia vanhempi.
Aatokset heillä aivan omat
kaihomieliset kummallakin.

Asuntona mökki pieni
hiekkatien mutkaisen varrella
palstalla pienellä kivisellä
äidin, isän silmäin alla.

Isä ja Polle laitumella
Kauko nurmella istuvi.
Varpaitansa laskevi
yksi, kaksi, kolme ja neljä.

Neljä päivää, neljä yötä
Isä, Polle rintamalle
kauas kauas kulkee tiensä,
sotatantereelle.

Kantele-Kreeta

Tyttö kylätietä kulkee
maitohorsmia keräilee
Kantele-Kreetan asuinsijalle
muistokiven juurelle.

Tyttönen hento vaalea
pihakivestä luonnon,
viestin Kreetasta kuulevi:

”Tällä paikalla
asui Kreeta Haapasalo
suomalainen kansanmuusikko”

Pirtistä Kreeta lähtevi
kera rakkaan kanteleensa
Suomen nientä kiertämähän
ulkomaillekin tiensä vie.

Kreetassa henkilöitymä
kalevaisen muinaisuuden.
Laulujansa laati lailla
Vaka Vanhan Väinämöisen.

Tyttönen pihalla tepastelee
tepastellessa ihmettelee,
että tässä, ihan tässä,
Kantele-Kreetta asteli.

Lapsensa nurmella telmivät
yksitoista hyörii häärii.
Puolisonsa sairastelee,
katokin heitä koettelee.

”Ah, jos heidät nähdä voisin!
Ah, jos heidät kuulla voisin!”
Huokailee tyttö itsekseen
kaihoten pirttiä katselee.

Tyttö istuupi kivellä
korvissansa kuulee laulun,
soiton kauniin kanteleen
lämpö läikkyy sydämeen.

**"Mun kanteleeni kauniimmin
taivaassa kerran soi,
siell' uusin äänin suloisin
mun suuni laulaa voi.**

**Oi halleluja rakkaalle
mun Jeesukselleni!
Ah' autuas on päivä se,
kun pääsen luoksesi!"**

**Tyttönen hento vaalea
maitohorsmansa kauniit
kiven juurelle asettaa.
Kreeta häll' jo joulua laulaa:**

**"Tuli tuikkaa pärehessä,
ei oo siinä perheessä
lampun loistoa.
Sydämellä toivovalla, alastonna
paljahalla viettää lapset lattialla
joulun aattoa.
Joulujuhlan kallis aatto
taasen meillä on nyt, taatto,
vaan ei syötävää,
lausui lapset isällensä
pyyhkein poies kyyneleensä,
suruisasti sydämensä vielä tykyttää.
Isä kohottavi päänsä
sanat hänen sydäntänsä
kovin liikuttaa.**

Sanoo: ´Ehkä Luoja suopi,
että äiti kohta tuopi
leipää meille, jolla saamme
näljän sammuttaa.´ Äiti sisälle jo astuu,
ilon kyynelistä kastuu
silmät kaikkien, kun hän heille
leipäpalan jakaa kullekin ja kalan.
Mihin, mihin verratahan ilo lapsien?
Katsos, kuinka polvillansa
ylistävät Jumalaansa viisi pienoista.
Vanhemmatkin kasvoillensa lankeevat
ja Luojaallensa kantavat
he kiitoksensa kaikki ilosta.”

Kiven päällä tyttö istuu
kaihoaa, haaveilee,
”jospa tuonne päästä voisin
kera lasten laulavaisten!”

Uinailee haaveilee.

Ihme suuri tapahtuu
pirtti pieni valaistuu.
Tuli tuikkaa päreeseen
äänet lasten voimistuvat!

Tyttö tupahan astuu
käsi kätehen tarttuu
sydän sydämen löytää
riemu mielen täyttää

"Joulu tulee, sota loppuu
Kreeta tuli, isä tulee
Joulu tulee, kukaan ei kuole
Kreeta tuli, isä tulee."

Autius mielestä poistuu
pelko pois jo pakenee
turvattomuuskin tuupertuu
ikävä kauas kaikkoo.

"Oi, kuink´ kaunist
onkaan olo!
Ilo puhtoinen,
kun pulpahtelee.
Langat rauhan,
kun leikkiä lyövät.
Sopu soma,
kun soinnahtelee!"

Kirja on runomittaan laadittu kertomus erään tytön elämästä aina vanhaksi mummoksi asti.

Kirja on perhetarina. Kolme ensimmäistä lasta syntyy toisen maailmansodan aikoihin ja loput kolme sitten rauhan aikana isänmaata innokkaasti rakennettaessa.

Kirja on helppolukuinen.

BoD

